

Cartes al Director

Benvolgut Sr. Director:

Em dirigeixo a aquesta secció de la revista, després d'haver llegit el número precedent (78) i sobretot les planes deu i onze, on hi surt l'article «Mirant enrera amb tristor», en una secció anomenada «Lletres al Sr. Director de "Ronsana"».

Després de la lectura d'aquest article, un ciutadà de Sta. Eulàlia, un català i un jove, no té més sortida que escriure'n quatre ratlles. Com a santaeulalienc pel que suposa per la "nostra" revista, veure coses així publicades en el mes de juny de 1976. Com a català perquè l'època dels romàntics ja fa temps que ha passat. I com a jove per la manera de considerar a la gent que «no ha passat la guerra».

S'ha de remarcar, tot i així, una qualitat a l'article, que és la capacitat de síntesi històrica que l'autor demostra, doncs ho toca pràcticament tot. Per això la crítica no està en la síntesi, que també es podria discutir, sinó en la interpretació dels fets.

Comença el text amb l'anunci d'un viatge, que encara que sigui el "hobby" d'alguns, fins al moment, per la gent del nostre poble no ho pot ser, almenys per la majoria. Per tant, com anunci pot passar, però la veritat és que la pena d'aquesta tristor no ens arriba pas fins el cor.

Segueix amb la qüestió de la violència, que després de declarar-s'hi en contra, com que «és terriblement difícil aconseguir que la gent funcioni i opini lliurement i correctament», val més no parlar d'aquestes llibertats. El que passa que l'autor no ens parla de què entén per violència i de qui ve o qui es torna agressiu i per què.

La cosa és pitjor quan parla de

les manifestacions i de la «llibertat». Primer el fet dels crits en la llengua d'en Cervantes, que l'única cosa que demostra és que de manifestacions se n'han vist molt poques, doncs per sort en els nostres indrets, en aquests tipus d'actes, encara domina la nostra parla.

El text es va tornant més greu quan passa a analitzar el mot «llibertat» des del punt de vista d'un ciutadà més aviat burgès, ressentit perquè alguna vegada li ha tocat estar parat en un carrer a causa d'una manifestació. Com és molt lògic, un anàlisi d'aquest tipus ha de fer una mica «d'escudella», i si tenim present que es tracta justament de la paraula «llibertat» encara més. M'atreviria aconsellar a l'autor del text que es llegís (o es tornés a llegir) algun article sobre els drets humans, i es fixés en la definició de llibertat que d'ells es pot treure. (I si l'anàlisi no és des del prisma abans esmentat, encara té menys sentit).

Passa després l'autor a fer una anàlisi dels catalans, que per ser una visió subjectiva no es pot discutir. El que si es pot discutir és allò que diu que no sortim del «Dolça Catalunya, pàtria del meu cor» i que per defensar-nos, els catalans, hem de citar personatges històrics. Tal com deia al principi, aquestes afirmacions només es podrien acceptar en època dels romàntics, i per tant, en el 1976, gràcies a Déu, això no ens serveix, doncs allò d'anar fent la «viu-viu» ja s'ha acabat i allò que els altres ja ho faran per nosaltres ja ha passat.

Aquestes afirmacions lliguen amb les que fan referència a la «Nova Cançó», sobretot en la descripció del jovent i la cançó. Sense menysvalorar a Josep M.ª Folch i Torres, no es pot acceptar que

hom quedi aturat en aquest autor i faci crítiques tant poc fonamentades i simplistes, com les que es poden llegir en l'article que es comenta.

La qüestió es fa més greu quan l'autor ens parla del «socialisme» i el que ell entén al respecte. Potser per algú la definició que es dona serà acceptada, però per poc que se n'hagi sentit a parlar o llegit, i sense haver viatjat gaire, cal dir que aquella definició és inacceptable. És pròpia d'un anàlisi anacrònic i sense noció de vocabulari històric. Per provar si això és cert o no, que algú es digni llegir el diari, i allà on digui «socialisme» que ho substitueixi per aquella definició, de segur que no entendrà res.

Segueix un anàlisi socio-econòmic fet sota un prisma capitalista, aferrat en la situació en la qual s'està, per això es parla de situacions suposades i segurament no prou certes. El que acabava d'arrodonir aquest apartat és el referent a la durada de la setmana de treball, on es demostra l'interès de tipus capitalista que mou aquelles afirmacions. Caldria que l'autor del text definís primerament el que entén per treball i quin son els motius de tal interpretació, doncs em sembla que amb la referència a la Sagrada Escripura no n'hi ha prou.

La cosa es va enrarint quan ens parla de la fugida de capitals, doncs jo suposo que no deuen ser precisament els que demanen la setmana anglesa, els mateixos que porten diners a Suïssa i els que provoquen, com diu més endavant, la ruïna dels pagesos de Lleida o les grans puges del pa. Per tant, aquí, per un lloc o altre, hi deu haver alguna contradicció.

I la qüestió arriba ja al «sumum» quan comença la crítica al

LIBRERIA
ENCUADERNACION
A.Clavé, 36 · Telef 870 04 32
Granollers

